

A repozitóriumok világa szerzői jogi megközelítésben

„Jogot tehát az árnyalatnak, melyben a holnap
rajza áll...”

(Illyés Gyula)

„A tudós jártában-keltében ugyanazt látja, mint a többi ember, de eközben olyan dolgok jutnak eszébe, mint őelőtte senki másnak.”¹ Miért ne lásson akkor minél többet? Nos, az Open Access (a továbbiakban OA) mozgalom épp ezt hivatott megvalósítani. A nyílt hozzáférés fontosságát napjainkban, 2013 őszén, úgy vélem, senki nem kérdőjelezi meg. Ezt bizonyítják az OA-folyóiratok, -repozitóriumok, valamint – Holl András kifejezésével élve – „megváltott”, más néven hibrid cikkek egyre növekvő száma is. Hazánkban jelenleg 27 OA-folyóirat² és 15 repozitórium³ található, és számuk várhatóan – amint az Harangiék⁴ tanulmányában áll – európai uniós (TÁMOP) pályázatok támogatásának is köszönhetően, egyre nő. Ezen túlmenően mind több kutatási alap, szervezet és egyetem követeli meg az általuk finanszírozott kutatások eredményeinek OA publikálását.

E kialakult folyamatban ránk, könyvtárosokra jut a segítségnyújtás nemes feladata. Ahogyan arra az egri vándorgyűlésen Holl András is rávilágított, a szakkönyvtárak fő feladata a jövőben már nem annyira az olvasók, mint inkább a kutatók segítése lesz. Segítségnyújtás a cikkfeldolgozási költségek (APC – Article Processing Charge) menedzselésében, és segítségnyújtás a cikkek metaadatokkal való ellátásában. Ehhez Holl András jövőképével teljesen egyetértve még hozzátenném a szerzői jogi háttér ismertetését is, hogy a kutatók publikációikat a lehető legnagyobb nyugalomban, biztos jogi háttér-információkkal indíthassák útnak a nyílt hozzáférés tengerén, válasszák akár az arany, akár a zöld utas megoldást. Cikkemben ez utóbbit kísérem meg, sorra véve mindazon szerzői jogi tudnivalókat, amelyek a repozitóriumok üzemeltetői és feltöltői oldalán egyaránt nélkülözhetetlenek.

A repozitóriumok a felsőoktatási és kutatási intézmények – általában azok könyvtárai által üzemeltetett – publikációs, illetve archiválási céllal létrehozott dokumentumszerverei, amelyek nyilvántartják, archiválják, visszakereshetővé és a nyilvánosság számára hozzáférhetővé teszik az adott intézmény vagy tudományterület kutatóinak, dolgozóinak tudományos eredményeit. A repozitóriumokban a dokumentumokat teljes szöveggel tárolják, és a felhasználók is ebben a formában férhetnek hozzájuk. Természetesen helyet kaphatnak bennük korlátozottan hozzáférhető, vagy csupán metaadatokat tartalmazó rekordok is, azonban, mint arra a már említett Harangi–Holl–Drótos–Hoffmann-féle tanulmány is rámutat, a gyűjtemény nagyobb részére a teljes szövegűségnek és a nyilvánosságnak kell jellemző-

nek lennie. Amint azt látni fogjuk, e két lényeges kritérium lesz az, ami jogi szempontból érdekessé teszi a repozitóriumokat, de nem szaporítom tovább a szót, lásuk, mik azok a lényeges pontok, amikre az üzemeltetőknek és a kutatóknak szerzői jogi szempontból ügyelniük kell!

Alkalmazottak, hallgatók művei a repozitóriumokban

A repozitóriumokba a legtöbb rekord ma még önkéntes feltöltések formájában kerül be, de mint arra fentebb utaltam, világszerte egyre több intézmény kötelezi el magát az OA mellett, előírva alkalmazottai, hallgatói számára a nyílt közzététel kötelezettségét. Megtehetik-e ezt? – merülhet fel a kérdés sokakban. A válasz: részben megtehetik. Szerzői jogi törvényünk (a továbbiakban Szjt.) 30. §-a alapján ugyanis a munkaviszonyban vagy más hasonló jogviszonyban (és ide tartozik a hallgatói jogviszony is) készült mű átadásával a szerző a vagyoni jogait a munkáltatóra ruházza át. Az Szjt. 16. § (1) alapján pedig ez azt jelenti, hogy a munkáltató jogot nyer a mű *bármilyen formában* történő felhasználására, ide értve az OA-t is. Az ezzel kapcsolatos jognyilatkozatokat azonban minden esetben írásba kell foglalni,⁵ így a nyílt közzététel szándékát is! Vagyis az intézményeknek ez irányú előírásukat szerepeltetni kell a szakdolgozati, illetve disszertációs szabályzatokban, munkaköri leírásokban, megbízási szerződésekben.

Itt kell megemlítenünk a különböző kutatás-finanszírozó testületek, egyetemek által *támogatott kutatásokat* is. Az OA felé elkötelezett intézmények, szervezetek szerzői jogi politikájáról a Roarmap adatbázisából tájékozódhatunk,⁶ amelyben Magyarországot négy egyetem, valamint az OTKA és az MTA képviseli. Ehhez hasonló, de már sokkal részletesebb a Sherpa Juliet adatbázisa⁷ is, ami – bár véleményem szerint sokkal jobban használható – csupán a kutatás-finanszírozó testületek OA előírásait tartalmazza.

A hozzánk forduló kutatókban felmerülhet a kérdés, mi történik az olyan nemzetközi kutatások esetében, amelyeknek több finanszírozója is van. Előállhat ugyanis az a helyzet, hogy a kutatók közül egyeseknek OA kötelezettségük lesz, míg másoknak nem. Ebben az esetben, úgy vélem, a későbbi félreértések elkerülése végett a kutatóknak célszerű már az elején jeleznie ezt társainak, hogy a megbízási szerződéseket ennek ismeretében lehessen megkötöni.

Amennyiben azonban nem munkaköri kötelezettségből készült műről van szó, úgy az intézmények már nem kötelezhetik hallgatóikat, dolgozóikat műveik repozitóriumba történő feltöltésére. Így marad az alkalmazottak meggyőzése, rábeszélése. Ami, miután megtapasztalják a repozitórium nyújtotta előnyöket, már valószínűleg önkéntes alapon is működni fog.

Előzetesen már publikált művek esetén

Az első és egyben legfontosabb kérdés annak eldöntése: rendelkezésre bocsáthatjuk-e az adott dokumentumot repozitóriumunkban. Napjainkban egyre több kiadó engedélyezi a szerzők számára az egyidejű nyílt hozzáférést is műveikhez; akár térítésmentesen, akár a kiadó elmaradó hasznát előzetesen megtérítve (meg-

váltott vagy hibrid megoldás). Természetesen még mindig vannak – talán már nem sokáig – olyan kiadók, amelyek nem nézik jó szemmel, és így nem is engedélyezik a náluk megjelenő cikkek OA publikálását.

Cikkekkel és egyes konferenciakiadványokkal kapcsolatosan az eltérő kiadói álláspontokról a Sherpa RoMEO adatbázisa ad gyors felvilágosítást. A RoMEO a nyílt hozzáférésekhez való hozzáállás alapján négy típust: zöld, kék, sárga, és fehér kiadókat különböztet meg. A zöld kiadók engedélyezik a pre- és a post-print⁸ és/vagy a kiadói változat OA megjelentetését; a kék kiadók csak a post-printét és/vagy a kiadói változatét; a sárgák pedig csak a pre-print verzióit engedik. A fehér kiadók semmilyen módon nem engedélyezik a nyílt hozzáférést.⁹ Az adatbázisban jelenleg 24 magyarországi kiadó szerepel, összesen 106 folyóirattal.

A RoMEO azonban inkább csak tájékoztató jelleggel bír. Információik „*helytállóak, de jogi célból nem felhasználhatóak*”.¹⁰ Jogilag ugyanis minden esetben a kiadói szerződés tartalma a mérvadó. Ebből következően minden egyes dokumentumnál ellenőrizni kell a szerzőnek a különböző kiadókkal kötött felhasználási szerződéseit.

Felhasználási szerződések

A felhasználási és azon belül a kiadói szerződésekről szerzői jogi törvényünk 5. fejezete rendelkezik. Ennek alapján – ahol szükséges, a Polgári Törvénykönyv (a továbbiakban Ptk.) vonatkozó részeivel kiegészítve – nézzük végig, mely pontokra kell különösen figyelniük a szerződések felülvizsgálata során.

A szerződés alakja

Elsőként egy nagyon fontos dologra szeretném felhívni a figyelmet. Előfordulhat ugyanis, hogy nem áll rendelkezésünkre kézzelfogható szerződés. Szerzői jogi törvényünk 45. § (2)-e alapján ugyanis napilapban vagy folyóiratban megjelenő cikk esetében nem kötelező a szerződés írásba foglalása, tehát a szerződés a Ptk.-ban¹¹ foglaltak alapján szóban, illetve ráutaló magatartással is megköthető. Szerencsére ez csupán megengedő jogszabály, így az esetek többségében rendelkezésünkre áll az írásos dokumentum.

A szerződés időtartama

A kiadói szerződés határozott és határozatlan időre egyaránt szólhat. Amennyiben a szerződést határozatlan időre kötötték, úgy annak „*időtartama a szerződés tárgyát képező műhöz hasonló művek felhasználására kötött szerződések szokásos időtartamához igazodik.*”¹² Ez az általam megkérdezettek tapasztalatai alapján mintegy négy-öt év. Tehát a szerződés semmiképp sem a teljes védelmi időre szól. A benne foglalt határidő lejáta után, illetve a védelmi idő elteltével a szerződés érvényét veszti.¹³

Az átengedett felhasználási jogok köre

A legegyszerűbb dolgunk a web és a vele megszülető online hozzáférhetővé tétel megjelenése (1993. április 30.) előtt kötött szerződések esetében van, mivel az Sztj. 4.§ (2) bekezdésének értelmében a szerződés megkötésének időpontjában

még nem ismert felhasználási módokra nem köthető érvényes felhasználási szerződés, vagyis a szerző jogosult cikkét archiválni, vagy erre a repozitórium üzemeltetőjének engedélyt adni. Az 1993 májusától kötött szerződések esetében a bennük rögzített összes felhasználási módot sorra kell vennünk ahhoz, hogy megtudjuk, feltölthetjük-e az adott anyagot a repozitóriumba.

Szerencsére a napjainkban kötött szerződések az esetek többségében már tartalmaznak a nyílt közzétételre vonatkozó egyértelmű rendelkezéseket – akár a szerződés szövegébe foglalva azokat, akár kiegészítés formájában.

A szerződések külön csoportját alkotják azok, amelyekben a szerző az átengedett jogok terjedelmét csupán általánosságban határozza meg, úgy mint: *összes, a szerződés megkötésének pillanatában ismert, vagy a jövőben ismertté váló felhasználási mód*. A jövőben ismert módok esetét fentebb már levezettem, a többi átengedett jog esetében pedig szerzői jogi törvényünk 43. § (5) bekezdésére kell hagyatkoznunk, ennek értelmében így az engedély *„a szerződés céljának megvalósításához elengedhetetlenül szükséges felhasználási módra és mértékre korlátozódik”*. Ennek értelmében logikus, hogy a kiadói szerződés a kiadásra vonatkozik, és semmi többre. Azt gondolhatnánk, hogy a mű online kiadásának joga a szerzőnél marad. Az Szt. 56. § (2) bekezdése értelmében azonban *„a szerződés alapján gyakorolható kiadási jog – a gyűjtemények, valamint a napilapok és folyóiratok számára készült művek kivételével – kizárólagos.”* Kizárólagos szerződés esetén pedig – ellenkező kikötés hiányában – a szerző is elveszíti az adott felhasználásra vonatkozó jogát saját műve felett. Természetesen a fentiekből következik, hogy a napilappal vagy folyóirattal kötött szerződések tárgyát képező cikkek akár már másnap archiválhatók repozitóriumban.

A szerződések nyilvánvalóan utólag is módosíthatóak,¹⁴ így ha a hozzánk forduló szerző időközben meggondolta magát, és szeretné művét feltölteni repozitóriumba – a kiadóval történő egyeztetést követően – az adott szerződést kiegészítéssel ellátva vagy új, az eredeti iratot módosító megállapodást kötve, esetleg teljesen új szerződést készítve (amellyel az eredeti hatálytalanná válik), megteheti azt. Szerződés kiegészítésre a Hunor tájékoztató oldalán,¹⁵ valamint a REAL oldalán is találunk nagyszerű példákat,¹⁶ de a SPARC online elérhető programjának¹⁷ köszönhetően akár maguk a szerzők is elkészíthetik saját, személyre szabott szerződés-kiegészítésüket.

Amennyiben mindezek ellenőrzésén túl vagyunk, és a feltölteni kívánt dokumentumunk is megfelelt minden – a jog által támasztott és fentebb felsorolt – kritériumnak, nincs más hátra, minthogy a repozitórium üzemeltetői is megkössék saját felhasználási szerződésünket a feltöltővel.

A repozitórium üzemeltetője és a feltöltő közötti megállapodás

Szerződésünk központi elemeként először a szerző írásbeli nyilatkozatát kell kérnünk arra vonatkozóan, hogy a feltöltésre kerülő mű a saját szellemi tulajdona, továbbá, hogy rendelkezik azon jogokkal, amelyek révén a művet ily módon közzéteheti. Ez utóbbi – támogatott kutatásból született művek esetén – különösen fontos. Szerződésünknek szintén lényeges eleme a feltöltő arra vonatkozó kijelentése, hogy sem művével, sem ezen cselekedetével harmadik személy jogait nem sérti.

A fentieknek köszönhetően, ha a későbbiekben bármikor előállna az a helyzet, hogy jogsértés vádjával jelentkezik valaki, a szerződéssel a kezünkben máris védve vagyunk. Amennyiben ugyanis a közzététel volt sérelmes, úgy az Szjt. 94. § (3) bekezdése alapján nekünk „csupán” törölnünk kell az adott dokumentumot a rendszerből. Ha maga a mű volt sérelmes (gondolok itt például olyan szakdolgozatra, amely esetleg üzleti titkot vagy becsületet sért, mert ilyen a legnagyobb körülmények ellenére is előfordulhat), mivel így a dokumentum már nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, nincs más dolgunk, mint szerződést bontani, és levenni a jogsértő művet a repozitóriumból. A sértett részéről esetlegesen felmerülő kártérítési igény¹⁸ pedig a szerzőt terheli.

Kiemelten fontos, hogy megállapodásunk tartalmazza azokat a licenceket, amelyeknek köszönhetően – azáltal, hogy azok egyértelműen behatárolják a lehetséges felhasználási módokat – mind a feltöltők, mind a felhasználók megkapják a jogi biztonságot. Ezek nevesítetten ugyan sem a Ptk-ban, sem az Szjt-ben nem jelennek meg, azonban így, hogy szerződésbe foglaljuk, mint a nyilvánosság számára átengedett, illetve megtagadott jogok köre, esetleges jogsértő felhasználás esetén a szerző a szerződésre hivatkozva pert indíthat a felhasználóval szemben, aki a felhasználás során elfogadja a repozitórium szabályait, vagyis a szerződés rá vonatkozó feltételeit.

Úgy vélem, a licencekről már a szerződés megkötése előtt fontos tájékoztatni a szerzőket, hogy a lehető legtöbb ismeret birtokában dönthessenek arról, milyen engedélyekkel, illetve korlátozásokkal kívánják műveiket online útjukra bocsátani. Több licenc is ismert, ezek közül kettőt szeretnék közelebbről bemutatni.¹⁹ Előszörként a legszélesebb körben használt, legelterjedtebbet.

Creative Commons

A *Creative Commons* (a továbbiakban CC) ötlete Lawrence Lessig, a Stanford Egyetem jogászprofesszorának fejéből pattant ki. Amint azt híressé vált könyvében írja: szerette volna, ha a „*minden jog fenntartva*” és a „*nincsen jog fenntartva*”, vagyis a közkinccs között is lenne egyfajta átmenet, amely kitölti az ott tátongó űrt. Egy „*néhány jog fenntartva*” opció, amelyben a szerző maga mondja meg, mely jogaihoz ragaszkodik és melyekről hajlandó lemondani.²⁰ Erre hivatottan jött létre a Creative Commons, amely rövid idő alatt nemzetközi mozgalommá nőtt.

Ahhoz, hogy egy licenc érvényessé váljon egy adott országban, honosítani kell.²¹ Ezt a CC esetében hazánkban a Budapesti Műszaki Egyetem Média Oktató és Kutató Központja kezdte meg 2005-ben. Ennek eredményeként alakult meg 2008 októberében a CC Magyarország Egyesület, amely célul tűzte ki a CC hazai szerzői jogi rendszerbe való beépítését, valamint annak megismertetését az emberekkel.

A CC hat licencet kínál, amelyek négy ismétlődő alapelem (nevezd meg!, ne változtasd!, ne add el!, így add tovább!) különböző csoportosításaiból állnak össze:

- **Nevezd meg!**

Az Attribution licenccel ellátott dokumentumok szabadon használhatóak mindaddig, míg azon a szerző nevét feltüntetik. Vagyis engedélyezett a másolásuk, terjesztésük, bemutatásuk és átdolgozásuk, még kereskedelmi céllal is.

- **Nevezd meg! Ne változtasd!**

A No Derivatives jelzéssel ellátott dokumentumokra az előző licencben foglaltak érvényesek, azzal a kikötéssel, hogy azokon a felhasználó semmiféle változtatást nem eszközölhet.

- **Nevezd meg! Ne add el!**

Ezek a művek – a szerző nevének feltüntetése mellett – szintén szabadon felhasználhatóak, ameddig azok – a törvény jól ismert mondatát idézve – jövedelemszerzés, illetve -fokozás célját közvetve sem szolgálják. Azaz kereskedelmi célú felhasználásuk szigorúan tilos.

- **Nevezd meg! Ne add el! Így add tovább!**

Ezekre a dokumentumokra mindaz érvényes, ami a *Nevezd meg! Ne add el!* licenccel ellátott dokumentumokra, azzal a megszorítással, hogy a mű megváltoztatásával, átdolgozásával keletkező új művek csak az eredeti mű licencai alatt terjeszthetők.

- **Nevezd meg! Így add tovább!**

Ez a licenc szintén megegyezik az előzővel, azzal az engedménnyel, hogy engedélyezi a mű kereskedelmi célú felhasználását is. A Wikipédia szócikkei is ezt a licencet használják (a GNU Free Documentation License mellett²²).

- **Nevezd meg! Ne add el! Ne változtasd!**

Mind közül a legszigorúbb licenc: sem a változtatást, sem a kereskedelmi célú felhasználást nem engedélyezi. Vagyis csupán a mű általános felhasználása engedélyezett a szerző nevének feltüntetése mellett. Majdnem úgy, mint a szerzői jog által védett művek szabad felhasználása esetében, csupán a *célnak megfelelő mértékben* kitétel marad el.²³

Ahogy arra a már említett Egyesület honlapján figyelmeztet,²⁴ a szerzőknek érdemes alaposan végiggondolniuk, mely jognyilatkozattal kívánják művüket útjára bocsátani, ugyanis a licencek nem vonhatók vissza. Hiába gondolja magát tehát utólag az alkotó, lemondott jogait már nem szerezheti vissza.

* * *

Végezetül pedig szeretnék bemutatni egy olyan licencet, amely hazánkban ugyan még nem terjedt el, engem azonban örömmel töltene el, ha sikerülne ráirányítanom kicsit a szakma figyelmét, mivel egyszerűségénél és könnyen érthetőségénél fogva a CC kiváló alternatívájának tartom.

Digital-Peer-Publishing Licenc

A Digital-Peer-Publishing Licenc (a továbbiakban DiPP) Németországból származik, és három különböző licencet kínál a szerzők számára: az alaplicencet, a moduláris licencet, valamint a szabad licencet.

- A DiPP *alapllicence* engedélyezi a dokumentum elektronikus formában történő terjesztését és annak letöltését, viszont a módosítást és a nem elektronikus formában történő felhasználást már nem. A nyomtatott formában vagy más egyéb adathordozón történő felhasználásra vonatkozó jogok így továbbra is a szerzőnél maradnak.
- A *moduláris DiPP* licencre az alaplicencben foglaltak érvényesek, azzal a kivétellel, hogy ez a licenc már engedélyezi a mű – szerző által – megjelölt részeinek módosítását.

- A *szabad licenccel* ellátott dokumentumok szabadon megváltoztathatók és terjeszthetők (a változtatott formátumok is!).²⁵ Fontos kitétel azonban, hogy a szabad licenccel ellátott műből készült származékos művet is minden esetben szabad licenc alatt lehet csak terjeszteni, hasonlóan, mint a CC „*Így add tovább*” kikötést tartalmazó licenceivel ellátott dokumentumokat. Azzal a különbséggel, hogy ez a licenc – az alkotó külön kérésére – megengedi a névfeltüntetés mellőzését. Ezt, mivel itt már nem jogtulajdonosi funkcióban szerepel, a hatályos Szjt. engedélyezi. Az előző két licenccel ellentétben a szabad licenc már a mű más hordozón történő felhasználását (nyomtatott formátumban) is lehetővé teszi.

A DiPP licenccel – úgy vélem – érdemes lenne többet foglalkozni. Logikája – mint ahogy a német jogi gondolkodás általában – kontinentális voltánál fogva sokkal közelebb áll a magyarhoz, mint az angolszász jogi felfogás és így a CC licenccel is. Ennek köszönhetően esélyesnek tartom arra, hogy a hazai jogi kultúrában elfogadásra találjon, jogászaink komolyan vegyék; és talán, ha egyszer a döntéshozók is felfigyelnek rá, bekerüljön a szerzői jogi törvénybe, egy csapásra megoldva ezzel az OA keltette jogi problémák sokaságát.²⁶

JEGYZETEK

- 1 Szent Györgyi Albert
- 2 Directory of Open Access Journals. [adatbázis].
URL: <http://www.doaj.org/doaj?func=byCountry&uiLanguage=en>
[Megtekintés: 2013. szeptember 23.]
- 3 OpenDOAR : the Directory of Open Access Repositories. [adatbázis].
URL: <http://www.opendoar.org/find.php>
[Megtekintés: 2013. szeptember 23.]
- 4 Holl András–Harangi Gabriella–Drótos László–Hoffmann Ádám: MTMT rendszerrel együttműködő repozitóriumok minősítésének ajánlásai: repozitóriumok minősítése [pdf dok.].
URL: https://www.mtmt.hu/system/files/mtak_tamop_repozitoriumok_101_v4c.pdf
[Megtekintés: 2013. szeptember 23.]
- 5 Szerzői jogi törvény (Szjt) 30. § (6)
- 6 Az adatbázis elérhető: <http://roarmap.eprints.org/>
- 7 Az adatbázis elérhető: <http://www.sherpa.ac.uk/juliet/index.php?la=en&mode=simple&page=browse>
- 8 A szakmai lektorálás előtti és utáni verzió.
- 9 Keresés : kiadói copyright szerződések és szerzői archiválás [táblázat].
URL: <http://www.sherpa.ac.uk/romeo/search.php?la=hu&fIDnum=|&mode=simple>
[Megtekintés: 2013. szeptember 23.]
- 10 GYIK: Kiadói copyright szerződések és szerzői archiválás [html szöveg].
URL: <http://www.sherpa.ac.uk/romeo/faq.php?la=hu&fIDnum=%7C&mode=simple>
[Megtekintés: 2013. szeptember 28.]
- 11 Ptk. 216. § (1), 205/B. § (1)

- 12 Szjt. 43. § (4)
 13 Szjt. 54. §
 14 Ptk. 240. § (1)
 15 A minták elérhetősége: http://www.open-access.hu/?q=kiadoi_szerzodesek
 16 A minta elérhetősége: <http://real.mtak.hu/eprints/aa.html>
 17 Az angol nyelvű program elérhetősége: <http://www.sparc.arl.org/resource/complete-sparc-author-addendum-online>
 18 Szjt. 94. § (2)
 19 Ilyen licenc még pl. az Open Content License és a GNU Free Documentation Licence is.
 20 Lawrence Lessig: Szabad kultúra: a kreativitás természete és jövője. Budapest, Kiskapu, cop. 2005.
 Elektronikus változat: URL: http://www.szabadkultura.hu/htmlkonyv/free_culture.html
 [Megtekintés: 2013. szeptember 28.]
 21 Open-Content-licenc [html szöveg].
 URL: http://www.open-access.hu/fenntartasok?q=open_content_licenc
 [Megtekintés: 2013. szeptember 28.]
 22 Wikipédia: Felhasználási feltételek [html szöveg].
 URL: http://hu.wikipedia.org/wiki/Wikip%C3%A9dia:Felhaszn%C3%A1l%C3%A1si_felt%C3%A9telek
 [Megtekintés: 2013. szeptember 28.]
 23 A licenck [html szöveg].
 URL: <http://creativecommons.org/licenses/>
 [Megtekintés: 2013. szeptember 28.]
 24 Mi van, ha meggondolom magam? [html szöveg].
 URL: http://creativecommons.hu/?page_id=2
 [Megtekintés: 2013. szeptember 30.]
 25 Digital-Peer-Publishing-licenck [html szöveg].
 URL: http://www.open-access.hu/fenntartasok?q=digital_peer_publishing_licenck
 [Megtekintés: 2013. szeptember 30.]
 26 Bővebb információ: <http://www.dipp.nrw.de/>

Stefanecz Mária

A Kovács Máté Alapítvány kuratóriuma 2012. októberi ülésén Kovács Máté emlékének ápolása, életműve megőrzése és feltárása céljából, az Alapítvány célkitűzéseinek előmozdítása érdekében Kovács Máté emlékének ápolásáért elnevezésű emléklakettet alapított. 2013. november 11-én, Kovács Máté születésének 107. évfordulója alkalmából az Akadémiai Könyvtárban rendezett ünnepi kuratóriumi ülésen került sor az emléklakett átadására – immár másodszer. Az elismerést **Arnóth Károly** nyugalmazott könyvtáros kapta, az ünnepségen elhangzott laudáció szerint azért, mert „megértette, elsajátította Kovács Máté törekvéseit, aszerint élt és munkálkodott, s környezetében felmutatta példáját”.

